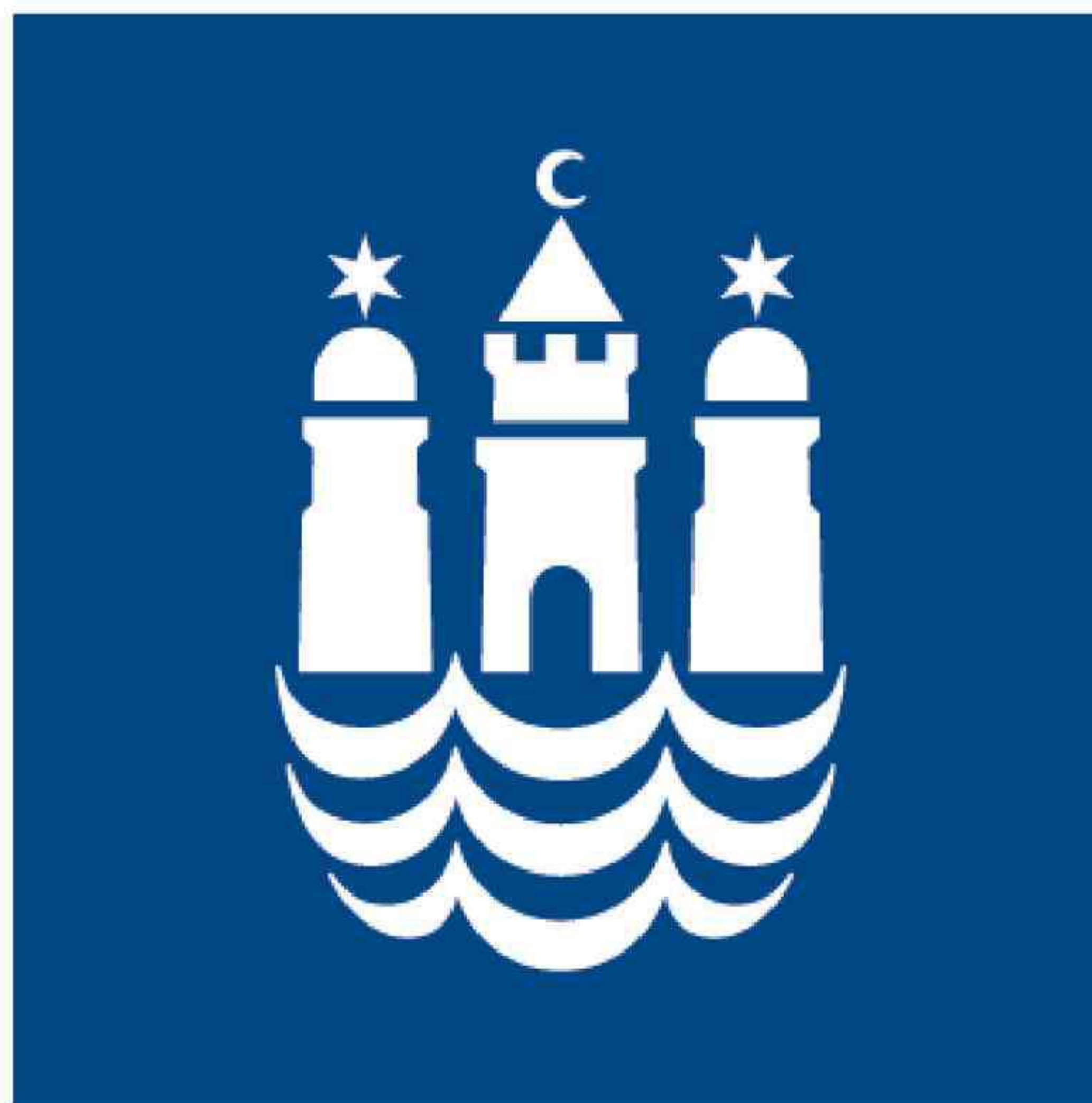


Københavns Stadsarkiv Pensionisterindringer 1995



Erindring nr. 929

Forfatter: Lennart af Petersens (født 1913)

Periode: 1933-1935

Omfang: 13 sider + bilag

Indeholder fotos

PERSONDATA

Lennart ^{af} Petersens, fotograf. Stockholm född i Kristianstad 131006 av länsjägmästare Frank af Petersens och Greta Hygrell.

Elev Jonals co, Köpenhamn 19³3-36. Anställd Ateljé Wahlberg, Stockholm 1937-38. Nordiska Museet 1939-40. Stockholms Stads Museum 1942-78. Medarbetare Svenska Turistföreningen under 20 år. Utgivit (med text av andra) "Stockholms Slott och dess konstskatter" 1949, "Stockholms hjärta" dansk och svensk upplaga 1947-49, text Christian Elling, "Drottningholmsteatern" 1956, "Klara" 1957, "Gotland, medeltidsön i Östersjön" 1960, "Östermalm" 1962, "Vaxholm, skärgårdsstaden" 1963, "Skånskt, i mina egna fotspår" 1995. *med flera.*

Från Bernini till Thorvaldsen, fotografier, 1949, utgiven 1957 av Christian Elling, Gyllendahl.

UTÖ SOMMAREN 1995

Sitter på bastuverandan. Framför mig ligger Mysingen, Stockholms södra skärgårds största fjärd. Små böljor kluckar lojt mot badhällen.

Med anledning av Köpenhamns stads önskemål att ta del av äldre svenskars minnen från staden, försöker jag erinra **MIG NÅGOT FRÅN TIDEN 1933-35**, då jag som fotograflärling bodde i staden.

Att valet föll på Köpenhamn berodde dels på läget, ej så långt från min hemstad Kristianstad, anlagd av C. IV, dels på att en vän i familjen, författarinnan Amelie Posse hade nära kontakter till redaktören Svend Poulsen på Berlingske Tidende, en gammal ungdomsvän, bror till skådespelarna Adam och Johannes på Det Kongelige. Svend Poulsen satte sig i rörelse. Fann en relativt nystartad ateljé i Bredgade, granne med Kunstindustrimuséet, vars chef Herman Bente, tidigare journalist, hade studerat fotografi i Amerika och nu förde nya friska idéer och synsätt till Danmark, ja, övriga Norden. Svend Poulsen hade även kommit i kontakt med en familj TilliCh på Österbrogade 51, som öppnat sitt hem för ungdomar **VILKA** studerade vid olika slags högskolor.

Allt var förberett den aprildag 1933 då jag tillsammans med min far kom med Malmöbåten till Havnegade. Dragare tog hand om bagaget och förde det till d'Angleterre, självklart, där bodde man vid besök i Byen.

Dagens visiter började hos redaktör Svend Poulsen på Berlingske. Här blev vi vänligt och väl mottagna. Efter en stunds samtal mellan de äldre herrarna, tog vi farvel och jag blev ombedd att senare komma åter så skulle Svend Poulsen ordna så att jag fick komma in i Det Kongeliges inre. Denna vänlighet utnyttjade jag aldrig, något jag ångrar. Tyvärr förstod vi varandras språk tämligen dåligt, men

orden "fotografi kan nog föda sin man, men kom ihåg att socialt sett är det något skit" glömmer jag ej.

Med dessa ord ringande i öronen, vandrade vi till Jonais i Bredgade. Efter presentation och lite allmänt prat, började herr Bente smågnolande bläddra i min bildbunt. Plötsligt sken han upp, "den är god" vid åsynen av bilden där faster Hedvig och jag spelar Räv (ett självporträtt med trådutlösare). Under samtalets gång bildar han sig också en uppfattning om huruvida jag passar in bland hans anställda och elever, vilket var en förutsättning för att bli antagen.

Slutligen for vi ut till fru Tillich på Österbrogade 51. En livlig dam med något av italiensk signora över sig med serutt i handen hälsade oss välkomna. Mitt rum förevisades. Ett stort oregelbundet kvistvaerelse. Sparsamt möblerat med sängalkov och ett stort skrivbord. På detta placerade fru Tillich min far, bjöd på cigarr och berättade om alla sina "barn" utifrån provinserna.

Den första dagen avslutades med middag ute i Hellerup hos en god vän till min far, grosserer Hans Christian Holm och hans hustru Anna och de med mig jämnåriga, Hans-Henrik som studerade juridik och Annelise, Medicin. Här kom jag att få ett andra hem. Villan låg vid Gamle Vartorvsvej 8. En stor tegelbyggnad från 1910-20-talet med mörkglacerat tegeltak, typiskt för Danmark. Även en stor trädgård hörde till.

HOS FAMILJEN TILLICH

Nu började en jobbig tid; att förstå ett nytt språk, följa med vid middagsbordet då ca 10-12 personer livligt diskuterar och talar i munnen på varandra. Min bordsplats blev bredvid värden, landsrättsagförelser och auditor vid hären, av oss alla kallad för "landsrätten", satt vid bordets ena kortända. Mitt emot mig satt William Schou, handelsstuderande. Lade märke till att dessa två personer var litterärt och

kulturhistoriskt intresserade. William blev min nära vän genom åren. Öppnade mina ögon för det danska över huvud taget. Märkte även att mina bordsgrannar var i allmänhet mycket mera allmänintresserade än vad jag var van vid hemifrån. Min fars värld, länsjägmästarens, var skogen, jakt, hästar och hundar. Min mors värld var hemmet med fyra söner, livet i den lilla borgerliga residens- och militärstaden. Umgänget var officers- och juristfamiljer och vänner ifrån de stora godsena. En sluten värld. Den övriga världen verkade obefintlig.

ELEV HOS JONALS CO

> se s. 5 m. og s. 6 d.

Spännande avbrott i inomhusrutinen var att få assistera "udendørsfotografen" her Gundrup, en lätt nervös herre, då denna i sin Harley Davidson med sidovagn, gav sig ut på uppdrag. De mest skiftande miljöer och människor passerade revy. Alltifrån de oljiga golven i en sardinfabrik, där jag fick ordna med lampor och elsladdar eller besök hos herr kammersänger Holm, chef för Danmarks radio, som skulle porträtteras i hemmiljö i Toldbogade. Herr Holm iförd jackett, betraktade kritiskt vår klädsel, lampor och elledningar som vi bredde ut på salongsgolvet och hoppades att det hela skulle gå fort. Ställde sig i position vid den stora flygeln där alla porträtter av den tidens stora musiker paraderade på flygellocket. Bilden blev ett imponerande pompöst porträtt av en herre som var medveten om sin betydenhet.

Det första uppdraget som museifotograf ägde rum på Thorvaldsens museum, där jag hade fått i uppdrag att fotografera ansiktet på Pius VII, en kolossalstaty. Jag var tvungen att klättra upp på en stege för att komma i rätt läge. Av själva fotograferingen minns jag endast efterspelet då museichefen ringde och klagade. Han kunde inte se påvens lidande ansiktsuttryck på fotografens bild. Många ifrågasatte om detta uttryck över huvud taget fanns på skulpturen. "Mannen är dessutom en fara för museet. Han har lagt en lampa på skulpturens sockel. Vi vill inte se honom här i fortsättningen." Glad var jag som redan förlorat intresset för

modt 10/6 96

4

ELEV HOS JONALS CO

Ateljén låg granne med konstindustrimuseet inrymt i fd Fredrik V:s gamla sjukhus från 1750-talet. Hela stadsdelen, Fredriksstaden, fylld av vackra borgarhus och paläer med Amalienborgs sköna slottsplats i närheten. Även hamnen var fylld av liv och rörelse. I denna miljö vaknade mitt intresse för arkitektur och konsthantverk. Att ströva runt och börja "pictoralisera" fick jag vänta med.

Inne hos Jonals var vi alla som en stor familj, ca 12-14 st med elever och kontorspersonal. Omgående kallades jag för "Sverige". Till frukostar och eftermiddagskaffe samlades vi alla vid ett långbord i källaren. Här fanns framkallning, kopiering och sköljrum för bilder. En trappa upp låg ateljé, retusch och expedition. På övre botten bodde chefen. Huset hade antagligen varit läkarbostad tidigare.

2a. Genast sattes jag i arbete med att retuschera bort vita prickar, skrapa bort svarta mm. Jag fick se till att ateljéns kamerakassetter alltid var laddade, framkalla plåtar och skölja kopior. Så småningom fick jag komma upp i ateljén och bli tillsammans med silversmeden Kay Boyesen, som börjat göra leksaker i trä, leka med lyntoget och Stora Bältfärjan för att finna lämpliga bildvinklar.

Spännande avbrott i inomhusrutinen var att få assistera "udendörsfotografen" her Gundrup, en lätt nervös herre, då denna i sin Harley Davidson med sidovagn, gav sig ut på uppdrag. De mest skiftande miljöer och människor passerade revy. Alltifrån de oljiga golven i en sardinfabrik, där jag fick ordna med lampor och elsladdar eller besök hos herr kammersänger Holm, chef för Danmarks radio, som skulle porträtteras i hemmiljö i Toldbogade. Herr Holm iförd jackett, betraktade kritiskt vår klädsel, lampor och elledning som vi breddade ut på salonggolvet och hoppades att det hela skulle gå fort. Ställde sig i position vid den stora flygeln där alla porträtter av den tidens stora musiker paraderade på flygellocket. Bilden blev ett imponerande pompöst porträtt av en herre som var medveten om sin betydelse.

59 Mitt redan i barndomen väckta intresse för vaktparader fick här sitt lystmäte. Livgardet kom varje dag kung Christian var hemma marscherande från Rosenborgskasernen genom Ströget och Amaliegade, in genom Kolonnaden, ut på den magnifika slottsplatsen, där Fredrik V klädd som romersk imperator från sin häst blickar ned på folket som samlas här vid begivenheter.

56 Det var svårt att komma fram i bra läge bland alla människor som alltid mötte upp klockan 12.00, men jag hade spanat in ett fönster en halvtrappa upp i ett av paläerna. Då allt verkade bra, rusade jag in genom porten förbi den gamle vakten i sin röda kappa, båthatt på tvären och stav i handen. Han ropade: "Vänta lite", och kom strax fram med en spegel, trodde jag var en försenad tjänsteman. "Vill ni vara vänlig att ordna er slips." Motivet hann försvinna, men inte minnet.

39 En morgon fick jag uppdraget att fara ut till Lyngby allé vid Sorgenfri, stanna Kong Christian X på dennes morgonritt. Hälsa och anhålla om att få ta "et billede" till Vore Venner, en barnbok av Harald H Lund. Allt gick perfekt, tills jag skulle byta kassett. Glömde det där med kassettlocket. Förlorade fattningen ett ögonblick, men herr Gundrup var snabb och räddade situationen.

6 Nästa gång jag mötte kungen, var den dag kronprins Fredrik och prinsessan Ingrid eklaterade sin förlovning, en kall marsdag. Köpenhamnarna hälsade sin avhållne Christian där han kom på sin morgonritt genom Grönningen. Kungen stannade och talade med bekanta, var glad och log. Med en frusen obrukbar kamera i fickan stod jag där med hatten i hand och såg mitt livs stora reportagebild gå om intet.

7 Det första uppdraget som museifotograf ägde rum på Thorvaldsens museum, där jag hade fått i uppdrag att fotografera ansiktet på Pius VII, en kolossalstaty. Jag var tvungen att klättra upp på en stege för att komma i rätt läge. Av själva fotograferingen minns jag endast efterspelet då museichefen ringde och klagade. Han kunde inte se påvens lidande ansiktsuttryck på fotografens bild. Många ifrågasatte om detta uttryck över huvud taget fanns på skulpturen. "Mannen är dessutom en fara för museet. Han har lagt en lampa på skulpturens sockel. Vi vill inte se honom här i fortsättningen." Glad var jag som redan förlorat intresset för den store Thorvaldsens skulpturer efter att i rinnande kallt vatten sköljt mängder av 18 x 24 förstoringar av Kristus, Jason med gyllene skinnet, de tre gracerna m fl. Turister älskade dessa bilder, men för mig betydde de enbart stelfrusna fingrar.

6

På eftermiddagarna samlades personalen vid en kopp kaffe. Det var vid en sådan stund jag berättade om mitt uppdrag att fotografera fiskekonerna vid Gammelstrand. Alla tyckte det var roligt att vara med i boken Vore Venner, men då jag fotograferat färdigt och tog adjö med orden "farvel, tak, nu har jag knäppt er alla", utbröt ett herrans oväsen. Rop och skrik. Gummorna hötte med nävarna. Kastade fiskhuvuden på mig. Jag begrep ingenting. Kamraterna vred sig av skratt. Någon översatte. Det är ej helt enkelt att veta de lika ordens vitt skilda betydelse.

Eleverna övade sig att känna olika sorters negativmaterial, framkallningsvätskor, att återge föremål i plastisk form, övade porträttsbelysningar, göra förslag till reklambilder, kopiera negativ mm. Allt säkert mycket nyttigt, men längtade efter

frisk luft. Skaffade mig uppdrag att gå in på museet för att studera en möbel som skulle avbildas. Kom in på utställning av undersköna vaser och skålar. Habegäret vaknade. Frågade damen som vaktade föremålen "vad kostar denna lilla pjäs?". Hon svarade med ett leende: "den är något av det vackraste jag gjort. Jag har givit bort den." Det var Nathalie Krebs.

frisk luft. Skaffade mig uppdrag att gå in på museet för att studera en möbel som skulle avbildas. Kom in på utställning av undersköna vaser och skålar. Habegäret vaknade. Frågade damen som vaktade föremålen "vad kostar denna lilla pjäs?". Hon svarade med ett leende: "den är något av det vackraste jag gjort. Jag har givit bort den." Det var Nathalie Krebs.

I DYREHAVEN

En decemberdag med gråväder och lite snö på marken föreslog chefen att jag borde taga med mig eleven Jette Bang ut i Dyrehaven för att fotografera vinterstämning. Herr Bente, som själv var mycket intresserad av landskapsbilder och hade nära kontakter med Dansk Turistförening, hade lagt märke till mitt intresse just för landskap. Nu skulle jag vara någon sorts lärare till Jette.

I kanten på den stora slätten med Eremitaget långt i fjärran fann jag motivet. Ranglerna, de höga spinkiga björkarna vid sidan om en åkerväg med djupa hjulspår i snömodden. Kände mig som en regissör där vi stod lutade mot en vedtrave och värmdde oss med en kopp varmt kaffe. Talade om motivets allmänna stämning, linjespelet, djupet och att jag önskade någon form av staffage för att visa detta djup jag talade om. Så dyker det uppen arbetsvagn dragen av två hästar. Hjärtat börjar att slå häftigare. Här kan bli en bild. Ber Jette göra sig klar med kameran 6 x 9, men vänta tills jag tycker läget är bra. Under tiden har några figurer dykt upp på vägens krön. Jette exponerar. Bilden blir bra och senare vinner Jette första pris i en stor fototävling. Glädjen är stor och min självtillit stärkt.

Jette Bang kom att stå mig närmast bland eleverna. Hennes stilla humor, lågmälda stämna, sina kulturella intressen med musik, bildkonst i alla dess former, teater mm, förenade oss. Hos hennes föräldrar i ett äldre hus i Overgaden neden Vandet 39 på Christianshavn mötte mig ett hem med stor värme och en miljö som förde

tankarna till tavlor från Guldåldersmåleriet. Möten med interiörer och landskap som satte djupa spår i mitt bildsinne.

Arkitekten Thurah's märkliga spiraltorn på Vår Frelsers Kirke steg upp över hustaken på andra sidan kanalen med sina fiskebåtar, några sålde ost, andra grönsaker. Allt kunde jag se från fönstren. En märklig stadsbild jag då ej riktigt fattade. Åtminstone ej med kamera och fotografier av vardagen betraktades då allmänt som harmlösa amatörbilder av noll och intet värde. Ingen förstod eller tänkte på denna enkla vardagsbilds framtida betydelse över en tid som försvunnit.

EJ BLOTT ARBETE

Köpenhamnstiden var ej endast ett liv i ateljéns mörkrum. När jag gräver i minnena är det märkligt hur musikaliska sådana kan etsa sig fast lika starkt som visuella. Jag tänker på den gången en ung man lekte på pianot inne på Wivex bakficka. Genommusikaliskt förvandlade han gamla kända melodier. Pianisten hette Börge Rosenbaum som strax lämnade landet för att blomma upp i USA och hela världen under namnet Viktor Borge.

På statsradiofoniens torsdagskonserter ledda av chefsdirigenten Nikolai Malkov inne i Staerekassen var ett lärorikt och billigt nöje. Här passerade den tidens stora.

Max Hansen sjöng "Oh Louise" ur "En bedårande fröken" inne på Dagmar-teatern och Carl Alstrup gladde sin publik på Apolloteatern bl a med visan "Jeg elsker dem så höjt fru Bang". Fortfarande hör jag melodierna inom mig. På Operan var stämningen en helt annan. Där gavs "Tosca" med Thenna Fredrikssen Krafft i huvudrollen. Intet öga var torrt i stora slutscenen då Tosca i sorg över sin döde Cavaradossi kastar sig ut från Ängelborgs höga mur. Abrupt bryts min illusion då

jag från min plats högt uppe under taket ser primadonnan falla mjukt på en matta, samla ihop kjolarna och försvinna ut i kulissen.

Tivoli, denna lustpark mitt inne i Byen, Fylld av förväntningar ^{av} ~~at~~ såväl gammal som ung. blev mitt sommarhem efter arbetsdagens slut. Tivolis vänliga ton möttes ~~man~~ strax ~~av~~ innanför grindarna där maestro Koefod med sin violin och stråkensamble spelande polkor, valser och galopper av Lundbye. Folk samlades framför Pantominteatern med sin påfågelsstjärtsridå, äventyret låg i luften. I fonden glimmade det österländska palatset, prydd med kulörta lampor. Ja, allt glimmade och lockade. Drogs in i detta sagohus av Offenbachska toner. Fri entré, valde mig en bra plats där jag kunde se musikerna. Tyvärr var det strax slut, men en del av publiken stannade kvar. Av grannen fick jag veta att kvällarnas första avdelning alltid bestod av lite lättare musik. Den stora konserten började kl 20.00. Publiken strömmar in. En stor flygel baxas på plats, musiker fyller podiet. Spänningen stiger i salen. Så bryter en välkomstapplåd ut. In på estraden kommer en dam klädd i svart spetsklänning med ordnar glittrande i barmen. Johanne Stocksman hälsar och ler åt alla sina vänner.

Så brakar Tjakovskis första pianokonsert ut. För första gången hörde jag denna storartade musik och fylldes av glädje. Detta var en stor kväll och jublet ville ej ta slut.

Tivoli var dock icke enbart musik. Att i vänners lag dricka en stor öl, tävla i att krossa porslin och att på Divan ett eller två avsluta kvällen med ett stycke rödspättefilé med "lucksus garnetyr" och ett stycke mörkt bröd med lagrad camembert, hörde också till mina sommarnöjen.

I "Kjole og vitt" var jag bjuden på bröllopsmiddag på Nimb, granne till Tivoli. När balen började blev jag ombedd att dansa brudvalsen med bruden. Hennes nyblivne make var föga dansant. Det var däremot min bordsdam. Värmen steg i balsalen

trots att verandadörrarna ut mot Tivoli stod öppna. De glimmande ljusen, hela atmosfären inbjöd till "en lilletur". Obekymrade om värdfolket och övriga gäster gled vi in i parken Svärmade runt och gladdes över livet som gav oss denna stund. Hamnade så småningom under vattenfallet och tiden rann lika fort som vattnet. Luften började kännas sval och parken var tom. Vi var innestängda och utestängda. Dörrarna till Nimb var låsta. Genom ett fönster såg jag ett sällskap äldre herrar vid ett bord med whiskeyglas och bolmande cigarrer. Klättrade upp på en bänk och knackade på rutan. Så småningom hörde och såg de mig. Förvånade över detta festklädda par vid denna sena timme, spred sig ett glatt leende över farbröderna. Med förenade krafter hjälptes vi in.

Djupt generade återvände vi till bröllops­sällskapet som hunnit glesna, men flickans fader, ryttmästare på Gardeshusarerna, hade väntat ett tag på sin med en svensker försvunna dotter. Situationen var lite pinsam. Men jag blev inviterad till söndagsfrukost.

EN ANNAN VÄL ANVÄND AFTON

Efter en god middag på A'Porta tillsammans med min litterära och konstintresserade faster Hedvig som kommit över Sundet för att inspektera sin brorson, gick vi över till Det Konglige där de gav Kardinalernas middag med bl a Johannes Poulsen och Holger Gabrielsen och "En tjener og to herrer". En kommedi av Goldoni. Mellan dessa två pjäser baletten "Det var en aften" av Harald Lander. Musiken av HC Lundbye.

✓ Efter denna välfyllda föreställning började vi en nattvandring längs Slottskanalen förbi Assistenhuset in i mörka tysta gator fram till Missionshotellet i Lönngangsstræde där ett sovrum väntade. Det hade blivit midnatt och ingen svensk dam hade synts till och därför var rummet vid vår ~~samm~~ankomst uthyrt. Strax ordnades

Sema

en bädd i ett badrum, dock ej i karet. Faster tog det hela som en orginell avslutning på sin 60-årsdag.

UTFÄRD

Store Bededag tror jag det var, dagen för vårens stora skovtur till Saltholm. Fru Tillich, full av energi, hade ordnat med motorbåt från någon brygga på Amager. I båten lastades vi alla plus korgar fyllda med mat.

Solen sken från en klarblå himmel. Det var nästan vindstilla. Långt därute, likt en hägring, flöt den stora gröna ön; målet för vår resa. Endast en gård med några lummiga träd bröt horisontlinjen. Här på gården, serverades som seden var, öl och kaffe. Alla hjälpte under högljutt pratande till att duka upp den medhavda matkorgen. Här skulle vi spise.

Själv försvann jag omgående ut i marken. Fann vipbon med ägg i. Hörde och skymtade snäppor. Mitt gamla fågelintresse vaknade och detta solmättade ljus som dallrade över allt det gröna och havet på alla sidor grep min skönhetslängtan. Med svårighet återfördes jag till gemenskapen och lärde mig vad en skovtur betyder för en dansk. En festlig måltid i det fria under glatt samtal och sång.

Kontakt med vattnet fick jag under söndagarnas flanerande i hamnen, ut på Langelinie, en sväng genom kastellet eller runt Söerna där äldre och barn seglade med sina modellbåtar. Frisk luft fick jag genom långpromenader i Nordsjällands stora bokskogar.

Den första sommaren närmade sig. De unga inne hos Tillich började försvinna ut på sommarferie. Själv tyckte jag det började bli ensamt och min nyfikenhet på olika slags bostadsmiljöer och människor drev mig till uppbrott. Fann ett härligt rum högt upp i ett gammalt hus i Nyhavn, tyvärr alltför dyrbart. Hamnade i

Christian IX gade inne i centrum. Stannade sommarmånaderna. Ej helt enkelt att komma nära främmande familjer, allrahelst som jag är lyhörd för umgängestonen som vilar över hemmet.

Till hösten återvände vännen William och hans bror Jörgen. Jörgen och jag flyttade in i till fröknarna Nielsen i Upsalagade. Här slog vi oss båda till ro, trivdes med de två äldre systrarna som ville oss så väl. Till middagarna kom några ensamstående damer och herrar och till kaffet ventilerades dagens begivenheter. Att Hirschsprungs museum var närmaste grannen var en glädjekälla.

Under denna treårsperiod fick jag möjlighet att utvecklas som hantverkare, konstnär och människa i en miljö som för alltid skulle komma att prägla mig. Jag upptäckte hur instängt jag dittills levat. I Köpenhamn fann jag det kulturella klimat och den frihet jag så väl behövde för att kunna gå vidare i min ambition att bli arkitektur och kulturhistorisk fotograf.

Allting har ett slut. Mitt fria liv i Köpenhamn utbyttes mot militärtjänst och sökande efter arbete där jag kunde omsätta vad jag lärt. ^{Krig} ~~Or~~ i Europa bröt ut. Förbindelsen med gamla vänner uppehölls nu med censurerade brev. Men även dessa år tog slut. Återvände 1948 för att hålla föredrag om arkitekturfotografering och demonstration. Vid en frukost hos Jette Bang träffade jag Broby Johansen och fick då hans lilla innehållsrika bok om det gamla Köpenhamn, tryckt på tidningspapper, fylld med givande upplysningar och teckningar. Ack om jag haft denna bok tidigare. Ebbe Sadolins "Vandringar i Köpenhamn" kom också tyvärr efter mina år i staden. I dessa böcker upplever jag Köpenhamn på nytt.

Jonas Co upphörde någon gång på 1950-talet eller något senare. Det stora arkivet såldes, ~~eller~~ förstördes vid en eldsvåda. Allt borta. Själv har jag endast de bilder jag låtit här avfotografera från mina original från 1933-35.

Slutstenen i mina Köpenhamnska minnesbilder ligger lite utanför ramen, tidsmässigt sett, för denna publikation. Trettio år hade runnit undan sedan den dagen jag för första gången kom till Köpenhamn och nu skulle jag passera de femtio. Beslöt att fira dagen i Byen med att invitera mina gamla ungdomsvänner till frukost på "Kong Fredrik", som ännu hade sin gamla charm i behåll. Företaget var lite vanskligt. Flera av vännerna hade jag ej sett på mycket länge och några var gifta. Stämningen blev emellertid hög. En äldre vithårig tjener såg till att intet fattades och roligt att se dem alla igen. Genom vårt sorl hördes glad musik från ett sällskap i ett angränsande rum där en nybliven konfirmand firades.

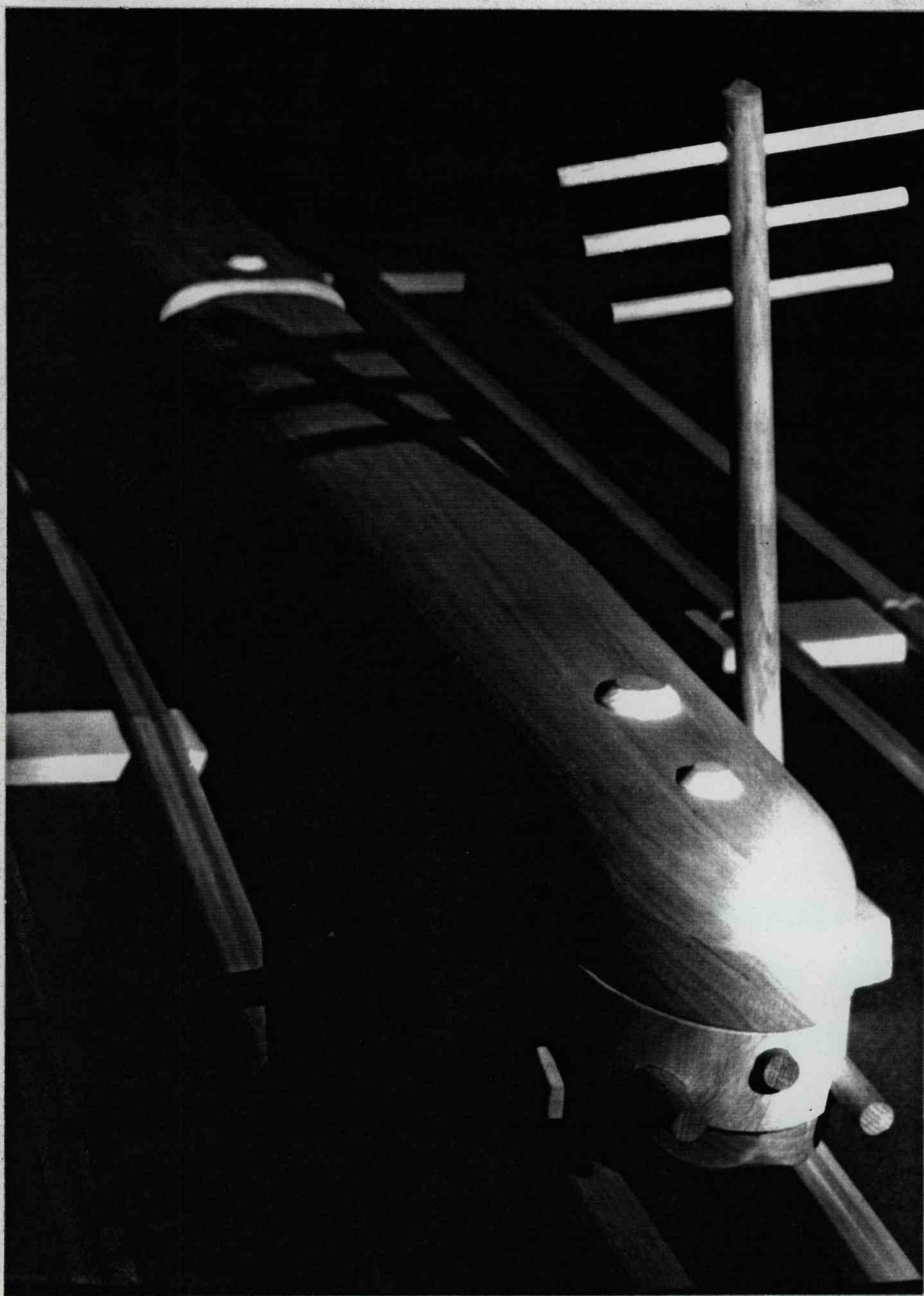
Så småningom bröt vi upp för att avsluta frukosten med kaffe, kransekage och ett lille glas hos Jette Bang, som nu flyttat till Strandgade 10 i ett yndigt hus og lejlighet. Jette Bang var tyvärr trött och drog sig undan samtidigt som hon överlämnade värskapet till mig. Dagen hade varit innehållsrik, för ^{mig} lite vemodig. Anade att det var sista gången vi samlades i Strandgade.



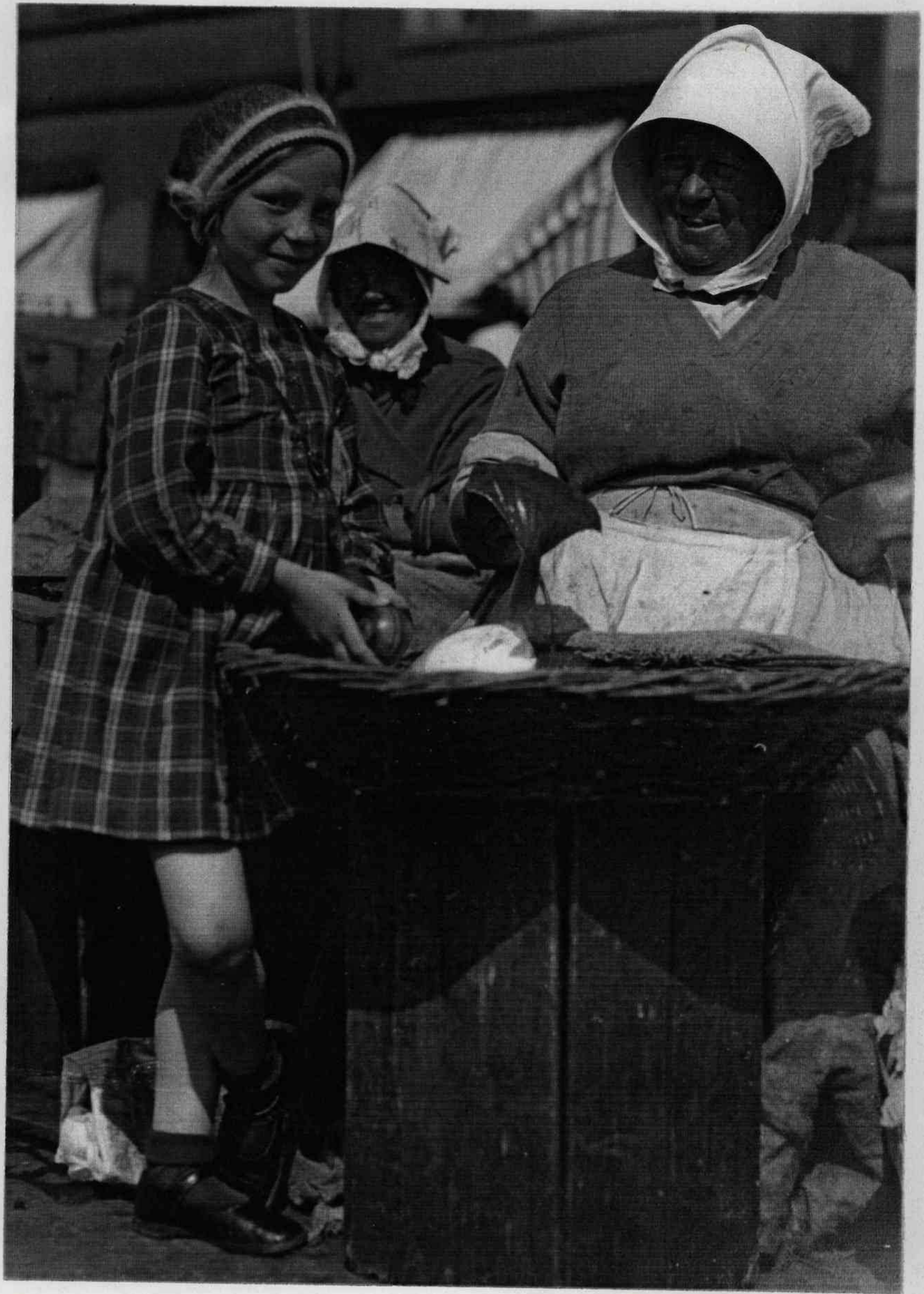
Ki. o. j. Petersen,

Faster Hedvig och jag spelar räv
Bilden togen med ställe utlösare
Det var denna bild som skaffade
mig en elevplats hos Jomadsco.

Ki. Breddgade, Köpenhamn 1932.



Silversmedem Kay Boyesen har börjat göra
leksaker i trä. Här lyntoget -33



Fiske Kone vid Gammel Stand
Fiske Kone vid Gammel Stand

L. af Petersen 1933

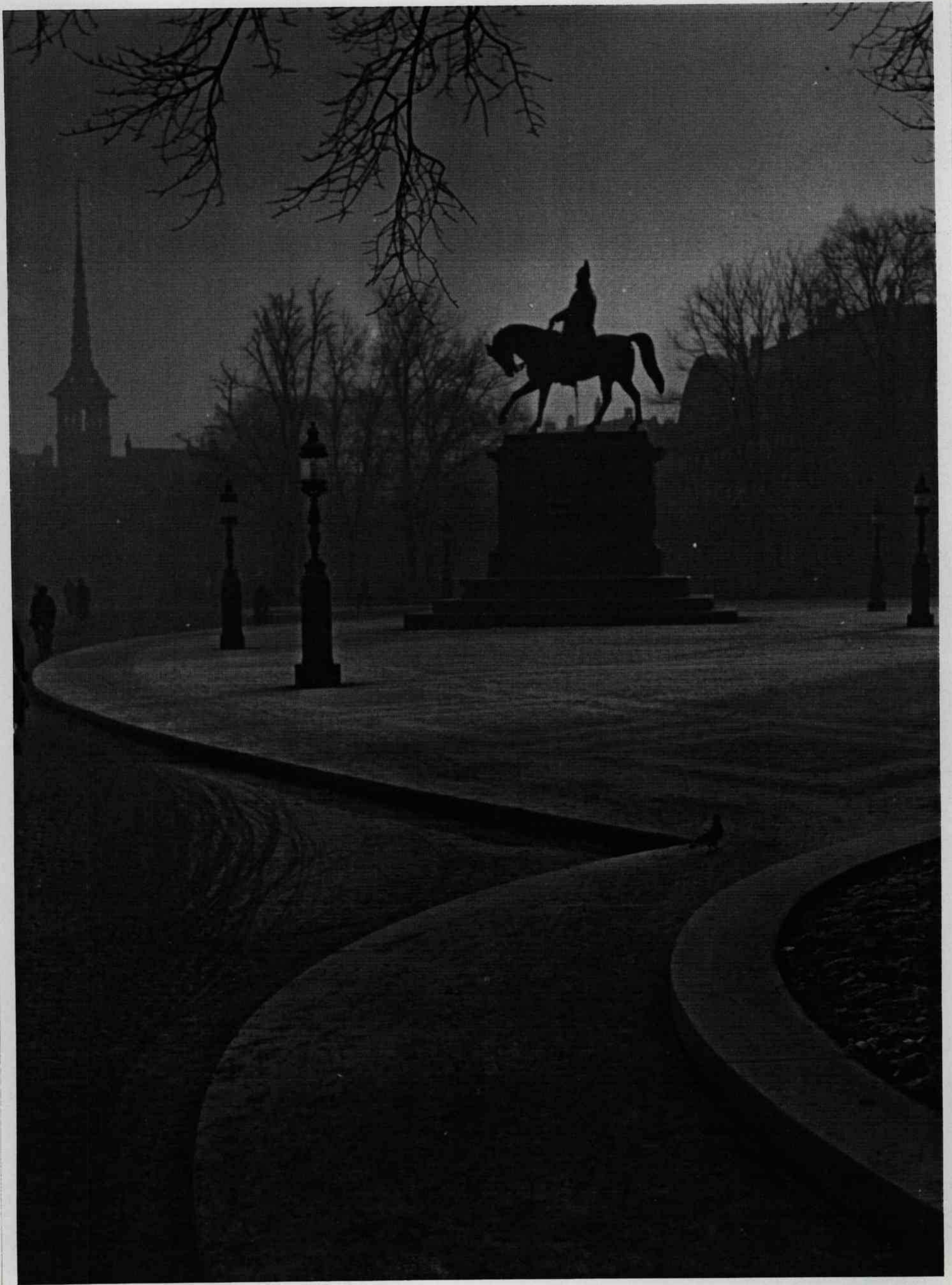


Slotts Kanalen en vinter dag

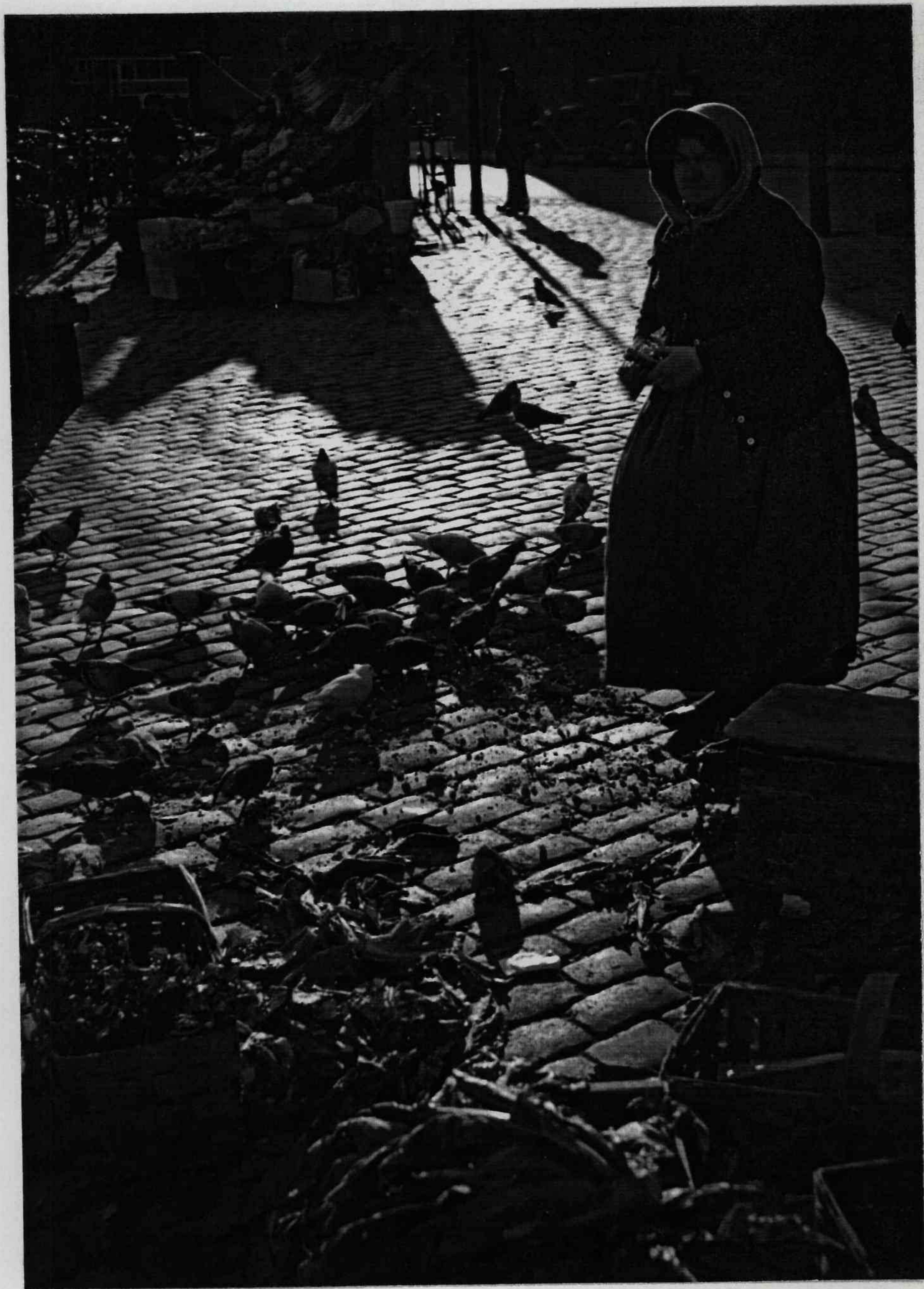
Lennart af Peterse



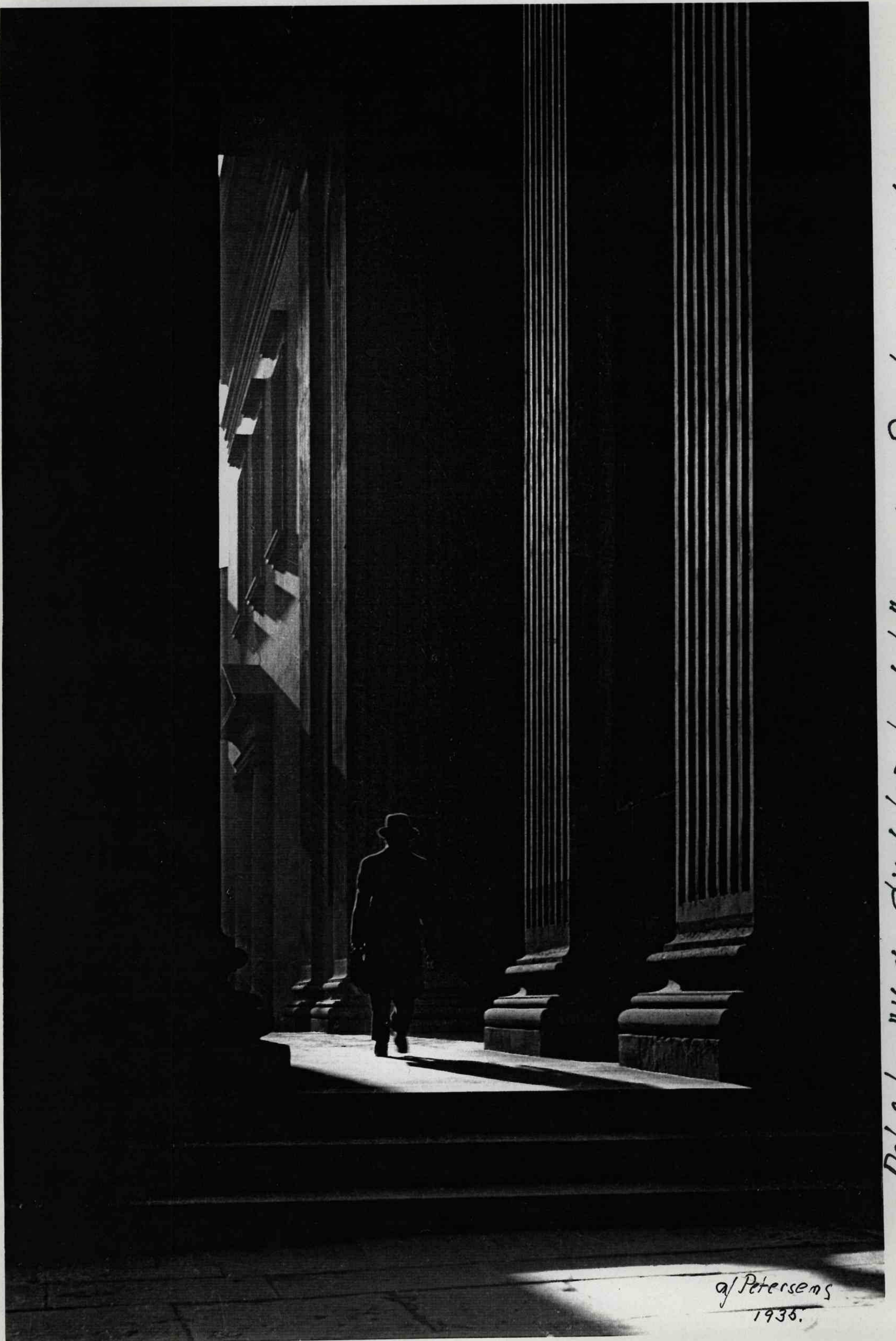
Vaktparad på Amalienborgs slotts-
plats. Den låga järnristolen lyser genom
kolonnaderna. Många spelare. 33-35
L. of Petersen.



Den pictoria listiska bildstilen gång bar i
Photograms of the Year och liknande publikationer
levde ännu på 30-talet. Här har jag fastnat för skenloppningens
liopspel, den ensamma druvan och den lika ensamma Frederick VIII
L. af Pettersen



Blomsterkone vid Höjbroplatsen ✓
Blomsterkone vid Höjbroplatsen
L. af Petersens
1933 nr 57



Det sol m&Hode (livet frai haet tr&mpet in i Dam huske fori b&ll

af Petersens
1935.



Politibetjenten "Vare" Vemmer ¹⁹³⁸

L. og Peteren,



Østergades alle'

L. af Petersens



M. 929

modt 17/6 96

~~VS till no~~ ^{dears}

RIDDARHUSET, STOCKHOLM.

Nordfasadens mittparti.



Stadsarkivarie
Helle Linde

Tack för brev 10/6-96

Mina vändringar
är juitt tillgängliga
med bibehållen opp-
havs rätt. Vänningar
Lennart Petersson

FOTO ENSAMRÄTT LENNART AF PETERSSENS

Stadsarkivarie

Helle Linde

Köpenhamns Stadsarkiv
Rådhuset,

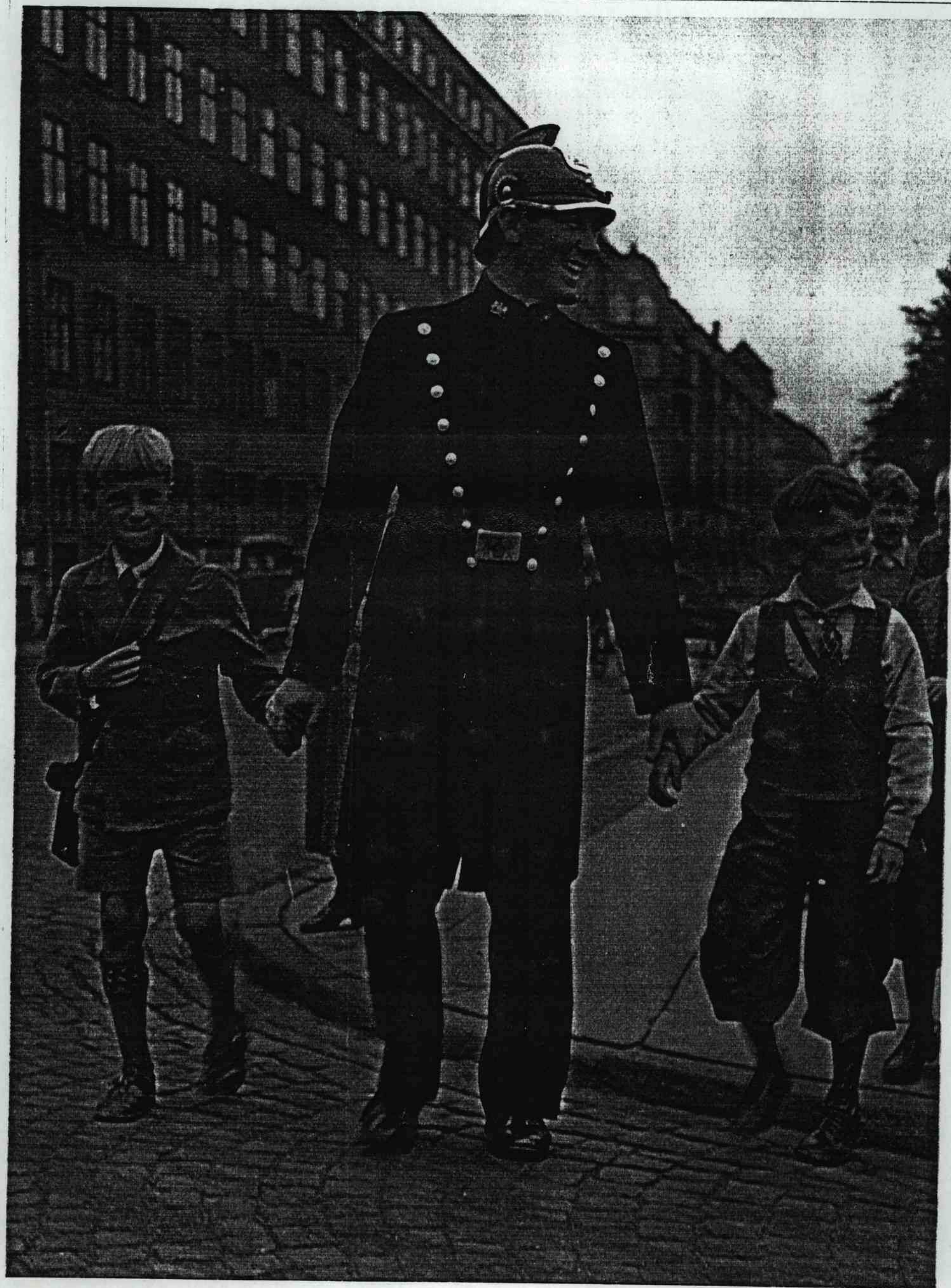
15-99 Köpenhamn V

Publ. No. 2 Linné 24396



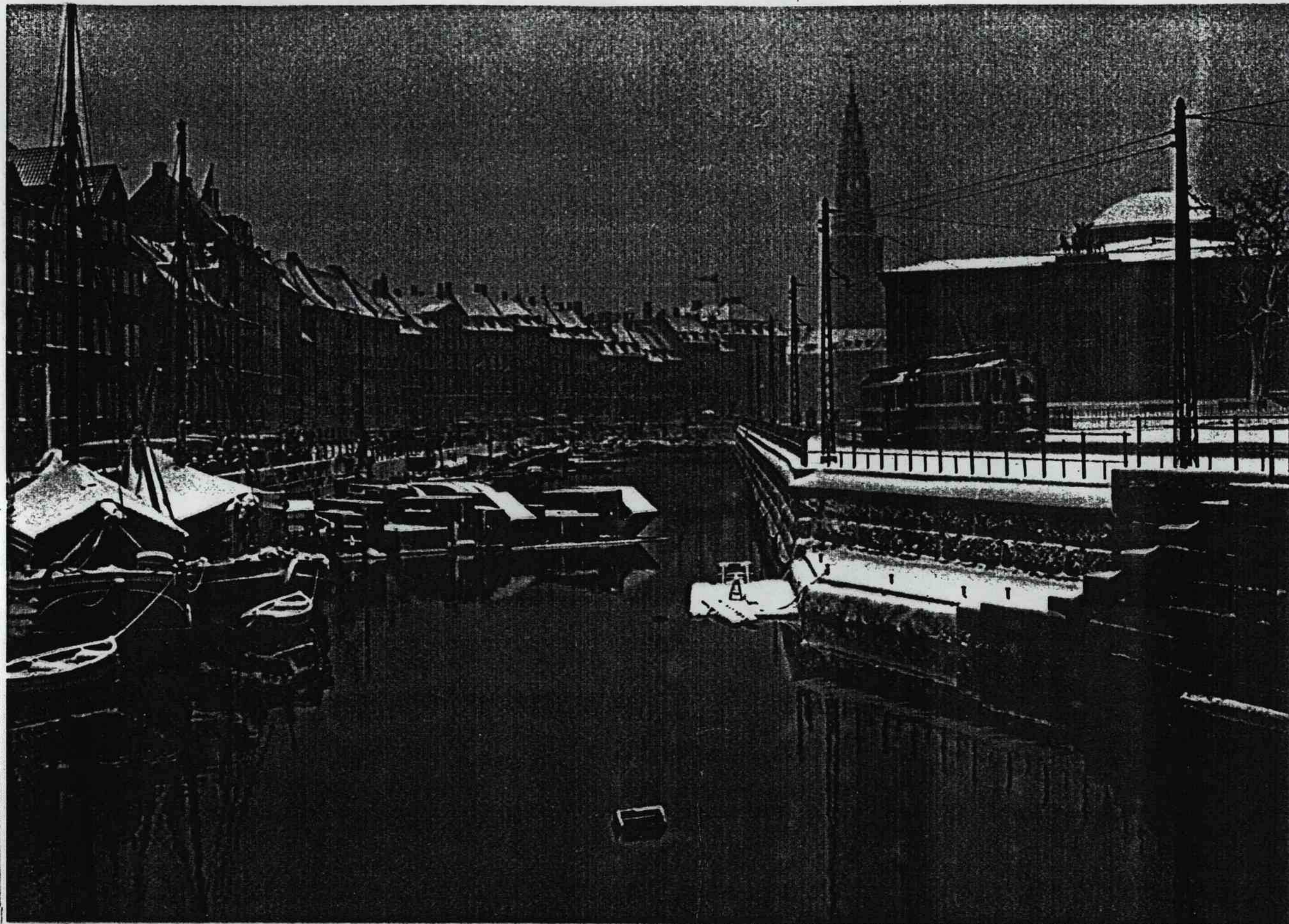
Fiske Nore vin Gamsmel Shanof
L. of Petercent

Koblenz
Fischer & Co. Koblenz



Politibetjenten var "Vore Venner" ¹⁹³⁸

L. og Peteren,



Slotts Kanalen en vinter dag

Lennart af Peterse



Østerbrogades alle'

L. af Petersens



Østerbrogades alle'

L. af Petersens



Østerbrogades alle'

L. af Petersens



Østerbrogades alle'

L. af Petersens



Østerbrogades alle'

L. af Petersens